

Hồi 41

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch nhìn qua thái độ liều chết đánh nhau giữa Phi Hồ Lữ Đằng Không và Hồng Ứng Cung Long, cả hai chắc chắn không làm thế nào tránh khỏi mất mạng, nên ông ta không thể nào lãnh đạm được nữa.

Bởi thế, ông ta đưa mắt nhìn về phía chiếc xe trang hoàng sang trọng và thấy nó chỉ cách xa ông ta không quá năm trượng.

Khoảng cách đó, với công lực của ông ta, chỉ cần nhảy hai bước là có thể đến nơi.

Ông ta nhận thấy đối phương tuy có thể sử dụng Bát Long Thiên Âm để làm cho tất cả cao thủ hiện diện đang bắn loạn tâm thần không còn sáng suốt được nữa, song về võ công thì chưa chắc hẳn đã vượt hơn số quần hùng có mặt trên đỉnh núi này. Như vậy, ông ta chỉ cần lướt được tới gần, vung chưởng tấn công đối phương, thì chắc chắn sẽ chặn đứng được cuộc sát phạt ghê rợn đang diễn ra trước mắt.

Chỉ cần làm thế nào cho đối phương ngưng ngay tiếng đàn, thì tất cả quần hùng sẽ tỉnh trí lại như cũ, và cuộc tương tàn cũng sẽ chấm dứt tức khắc.

Trong khi Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch nghĩ ngợi, nên bị phân tâm, rồi ông ta cảm thấy thân người chao động mấy cái.

Do đó, ông ta vội vàng tập trung tinh thần, không còn để ý chi đến mọi người đang xảy ra trước mắt nữa. Đồng thời, hơi hả vận chuyển chân khí chạy khắp châu thân mấy vòng mới giữ được sự bình tĩnh trở lại.

Tiếp đó, ông ta bèn tập trung tất cả công lực vào chưởng phải, bất thần thét lên một tiếng dài, phi thân bay lên khoảng không...!

Với công lực của Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch, tiếng thét của ông ta, có thể vang dội đến ngoài mười dặm, còn nghe được rõ mồn một.

Nhưng giờ đây, tiếng thét của ông ta bị át hẳn không còn cách nào đối kháng nổi với Bát Long Thiên Âm, tức tiếng đàn tự cổ chí kim, cả võ lâm đều phải sợ hãi ấy.

Đông Phương Bạch vốn tự biết tiếng thét của mình không làm sao đè bẹp được tiếng đàn của đối phương. Nhưng sở dĩ ông ta vẫn làm như vậy, là vì muốn cất tiếng thét to, để

cho chính đôi tai của ông ta không còn nghe được tiếng Bát Long Thiên Âm nữa, dù cho chỉ trong chốc lát cũng được.

Quả nhiên, khi ông ta cất tiếng hét to, thì tiếng Bát Long Thiên Âm không còn lọt vào tai ông nữa.

Trong giây phút chớp nhoáng đó, đã giúp cho ông ta giữ được bình tĩnh như thường. Nhờ thế, ông ta liền phi thân bay vọt lên cao, rồi tiếp tục lướt thẳng về phía trước ngoài hai trượng. Khi đôi chân của ông ta vừa chạm lên mặt đất, rồi bay vọt lên lần thứ hai.

Thế là, Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch đã lướt được sát đến bên cạnh chiếc kiệu lộng lẫy kia!

Và cùng một lúc đó, chưởng phải của ông ta cũng đã vung lên, quét thẳng về phía trước. Thế chưởng ấy được tập trung toàn bộ chân lực, nên chưởng phong vô cùng mãnh liệt.

Khi bàn tay của ông ta vừa vung lên, là đã thấy một luồng kinh lực mãnh liệt, chẳng thua chi ba đào ngoài biển khơi, mà cũng chẳng khác nào núi đồi đang sụp đổ, nhắm quét nhanh về phía trước, khiến cát sạn tung bay mù mù, uy lực trông vô cùng kinh khiếp.

Nhưng giữa lúc luồng chưởng phong của ông ta đang cuốn tới gây thành tiếng nổ ầm ầm, thì bất thần lại nghe có ba tiếng nổ to khác nổi lên vang dội, chẳng thua chi tiếng sấm giữa không trung.

Ba tiếng nổ ấy, đã làm cho Đông Phương Bạch hết sức kinh hoàng. Đồng thời, thân người đang lướt tới của ông ta tự nhiên dừng ngay lại, đôi mắt bỗng cảm thấy tối sầm, té đánh phịch xuống đất!

Ông ta cảm thấy chung quanh hết sức phẳng lặng, đôi mắt không còn nhìn thấy một vật chi nữa.

Hơn nữa, ông ta thấy máu huyết trong người đang ngược về tim!

Vì ba tiếng nổ lớn vừa rồi, chẳng khác nào những nhát búa nặng hàng ngàn cân, giáng trúng thẳng vào lồng ngực ông ta.

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch không còn thời giờ cảnh giác trước kẻ địch đang ở sát cạnh mình, vội vàng ngồi ngay ngắn lo điều hòa hơi thở, đem số máu huyết đang cuồng loạn trở về kinh mạch.

Sau khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà, ông ta mới mở to đôi mắt ra.

Trước tiên, ông ta trông thấy chiếc kiệu khảm đầy châu ngọc ấy đã bị luồng chưởng phong của ông ta quét tan nát thành từng mảnh vụn. Cạnh chiếc kiệu có hai xác chết, chính là hai gã đàn ông lực lưỡng khiêng kiệu vừa rồi.

Hai tên phu kiệu đó, bị luồng chưởng phong đánh gãy xương nát thịt, nằm cuộn tròn không còn nhận ra hình dạng người được nữa!

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch trông thấy thế biết rằng chiếc kiệu bị đánh tan nát, và hai tên phu kiệu bị chết rùng rợn như vậy, là do luồng chưởng phong được dồn tất cả chân lực của mình đã quét tới khi này. Nhưng tên ma đầu tấu đàn ngồi bên trong chiếc kiệu, không thấy bỏ xác trên đỉnh núi, rõ ràng hẳn ta thoát đi rồi.

Ngọc Diện Thần Quân thấy luồng chưởng lực quét ra, trong khi chỉ còn cách xa chiếc kiệu hai trượng, và lại từ khoảng không giáng xuống, nên mạnh mẽ phi thường, thế mà tên ma đầu ấy lại có thể thoát chết, ung dung rời đi, đủ biết hẳn chẳng phải chỉ có Bát Long Thiên Âm tuyệt kỹ, mà đồng thời lại có tròng độ võ công không phải tầm thường.

Đông Phương Bạch nghĩ đến đây, không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can. Ông từ từ đứng thẳng người lên, rảo mắt nhìn khắp mọi người, thấy thanh Long Hình Kiếm trong tay Hồng Ung Cung Long, đã đâm thủng qua lồng ngực của Lữ Đằng Không. Trái lại, ngọn Tử Kim Dao của Lữ Đằng Không cũng bắt từ trên bả vai của Hồng Ung Cung Long chém xả xuống, và cả hai đều chết từ lúc nào!

Ngoài ra, Bích Ngọc Sinh và Sinh Phong Kiếm Khách Âu Dương Bái, mỗi người đều bị mất một cánh tay, nơi vết thương máu tươi hầy còn trào ra xối xả, sắc mặt tái nhợt. Hai người đều đứng dựa vào một tảng đá to như hai pho tượng, chẳng hề nghĩ đến việc vung chỉ khóa huyết đạo để cầm máu lại.

Thiết Đạc Thương Nhân lúc ấy đang nằm phủ phục trên chiếc chuông sắt to của ông ta, nhưng hầy còn thở thoi thóp, chứng tỏ vẫn chưa chết hẳn.

Nhóm Trúc Lâm Thất Tiên thì đã chết mất đi bốn người, chỉ còn lại Thần Bút Sử Tự, Sinh Tử Khuyên Lâm Hào và Ngọc Địch Tiêu Phương Dật mà thôi. Nhưng ba người này đều bị trọng thương, ngồi bẹp cả dưới đất, trông thực vô cùng thiếu não. Và bên cạnh họ, Lục Chỉ Tiên Sinh đang nằm co quắp, không còn hơi thở nữa!

Trong phái Điểm Thương thì Phong Lô Phích Lịch Kiếm Nam Cung Thích đang ngã lăn quay cạnh Lục Chỉ Tiên Sinh, chết vô cùng thảm thiết. Vị Chưởng môn phái này là Lăng Tiêu Nhạ Khuất Lục Kỳ, thì bị gãy cả hai ống chân, ngồi bẹp trên đất không đi đứng được!

Ngoài ra, các nhân vật trong các môn phái khác đều chết ngổn ngang khắp đỉnh núi!

Chỉ còn hai người chẳng hề bị thương tích, ấy chính là Đông Phương Bạch và Thủy Kính Đại Sư trong phái Nga My mà thôi!

Nhưng lúc bấy giờ Thủy Kính Đại Sư đang nhắm nghiền đôi mắt, chắp hai tay trước ngực, ngửa mặt nhìn trời, đứng yên như một pho tượng.

Ngọc Diện Thần Quân nhìn qua cảnh tượng bi thảm đó, thì im lặng chẳng nói lên được một tiếng nào. Việc tàn sát trong võ lâm nguyên là những chuyện rất thường xảy ra. Ví như, trước đây Đông Phương Bạch đã đơn thân độc mã đánh nhau với bảy vị trưởng lão của phái Thê Hà trên một ngọn núi trong vùng Thê Hà Sơn và đã vung chưởng hạ sát tất cả bảy đối phương, xác chết nằm ngổn ngang đầy đó. Nhưng giờ đây Đông Phương Bạch không làm thế nào tưởng tượng được là bao nhiêu cao thủ võ lâm này, chỉ trong phút chốc mà đã thương vong gần hết!

Bởi thế, ông ta đứng sững sờ một lúc thật lâu, mới hạ giọng nói:

- Thủy Kính Thiền Sư, tại sao ông không lo đi chăm sóc giúp số người bị thương, mà còn đứng trơ ra nhìn trời làm gì thế?

Thủy Kính Thiền Sư lúc ấy không còn nhận được giọng nói của Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch. Lão ta chỉ rùng mình, rồi cất giọng run run đáp:

- Sóng gió trong võ lâm đã bắt đầu nổi dậy, dù cho có thể thoát khỏi lần này, thì cũng chưa chắc đã thoát khỏi lần sau. Vậy giờ đây lo việc chữa thương cho số người chung quanh, thử hỏi có ích lợi gì?

Đông Phương Bạch hừ một tiếng nói:

- Tại sao lại không ích lợi gì? Vừa rồi, tôi đã liều chết vung chưởng đánh tên ma đầu ấy, khiến nó đã kinh hoàng bỏ chạy. Như vậy, chúng tôi mọi việc vẫn còn có thể đối phó được. Thiền sư là người tuổi cao đức trọng trong võ lâm, nếu bằng lòng đứng ra hô hào, kêu gọi toàn thể võ lâm đoàn kết để đối phó với địch, thì chắc chắn vẫn còn có nhiều hy vọng. Thế tại sao thiền sư lại tỏ ra thối chí ngã lòng? Thiền sư chẳng sợ người chung quanh chê cười cho hay sao?

Qua những lời nói tràn đầy hào khí ấy của Đông Phương Bạch đã khiến Thủy Kính Thiền Sư hết sức kinh ngạc. Lão ta mở to đôi mắt ra, và cất tiếng niệm Phật, nói:

- Thí chủ vốn thực là ai?

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch nhớ lại tình cảm trước kia giữa sư huynh và sư đệ với nhau, suýt nữa đã lên tiếng nói rõ lai lịch mình cho Thủy Kính Thiền Sư được biết. Nhưng bỗng lúc đó ông ta thoáng có một ý nghĩ, nên liền im lặng không nói chi cả.

Vì kể từ lúc ông ta bị đuổi ra khỏi môn phái, tìm đến ở yên tại vùng Đại Tuyết Sơn, là đã có ý định sáng lập môn phái mới, đứng song song với các môn phái hiện có trong võ lâm, giờ đây, ông ta đang chuẩn bị tái xuất giang hồ. Hơn nữa để gây thanh thế trở lại như trước kia...

Bởi thế, ông ta thấy trong tương lai khó tránh sự xung đột với các nhân vật võ lâm, kể cả Thủy Kính Thiền Sư, nên tạm thời giấu kín lai lịch của mình.

Đông Phương Bạch chỉ cất tiếng cười dài, rồi lướt đến bên cạnh Bích Ngọc Sinh, vung chỉ khóa cứng huyết đạo để cầm máu giúp cho ông ta.

Thủy Kính Thiền Sư thấy đối phương không trả lời, cũng không có cách nào truy hỏi, nên liền quay lại lo việc chữa thương cho số người chung quanh.

Hai người nhọc nhằn suốt nửa ngày mới cầm máu và rịt xong các vết thương cho số người còn sống sót. Nhờ thế, số người bị thương đã thấy đỡ nhiều.

Lúc bấy giờ, bóng tịch dương đã ngã về tây, nền trời rắng chiều đỏ như máu, làm cho cảnh sắc trên đỉnh Tiên Nhân Phong càng thêm buồn bã, thê lương.

Đông Phương Bạch đứng nhìn chung quanh một lúc, cảm thấy nếu không trừ được tên ma đầu ấy, thì chắc chắn mình sẽ khó bước trở ra giang hồ, gây lại thanh thế như xưa. Do đó, sau khi lo liệu xong cho những người bị thương, ông ta bèn lướt thẳng xuống chân Tiên Nhân Phong mất dạng.

Sau khi đi khỏi vùng núi Võ Di, Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch có ý định truy đuổi theo tên ma đầu vừa rồi. Vì tuy chiếc kiệu sang trọng của hắn đã bị phá vỡ tan nát thành từng mảnh vụn, nhưng ông ta biết hắn lại còn một cỗ xe ngựa, cũng trang hoàng sang trọng không kém, và căn cứ vào vết bách xe, chứng tỏ hắn đã bỏ đi về phía bắc rồi.

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch liền theo dấu bánh xe truy đuổi thực gấp.

Chẳng mấy hôm sau, ông ta đã tới vùng phụ cận Bắc Mang Sơn và được người tại đây cho biết, chính họ đã trông thấy một cỗ xe ngựa sang trọng vừa đi qua.

Thảm kịch xảy ra trên ngọn Tiên Nhân Phong tuy đã kết thúc cuộc biến động to lớn trong mấy ngày gần đây, nhưng trước khi chiếc kiệu ấy xuất hiện, có một số đồng người đã

rời khỏi Tiên Nhân Phong. Hơn nữa, Bát Long Thiên Âm mới tái xuất hiện, vậy chắc chắn mầm đại loạn trong võ lâm, chỉ là mới bắt đầu mà thôi!

Đồng thời, dựa vào mọi việc xảy ra gần đây, ông ta thấy rằng nhân vật am hiểu Bát Long Thiên Âm ấy, đã tìm Phi Hồ Lữ Đằng Không, một nhân vật trong phái Nga My, tức môn phái có thế lực to nhất hiện nay để gây điều rắc rối, cũng đủ biết hắn ta là người hết sức gian ngoan.

Vì trước tiên hắn ta đã khôn khéo che giấu hành động của mình để đi lần từng bước một, mượn tay người khác gây mầm xung đột giữa các nhân vật hai phái chính tà, để họ tự tàn sát lẫn nhau, rồi hắn ta mới bí mật chen vào xúi bẩy, để có sự tàn sát ấy ngày một to lớn, trầm trọng hơn.

Nhờ thế, hắn ta đứng yên chờ đợi một thời cơ thuận tiện nhất mới xuất đầu lộ diện, hầu thực hiện dã tâm xung bá trong võ lâm.

Đông Phương Bạch là người rất thông minh, nhiều kinh nghiệm, nên tin chắc sự phán đoán của mình không sai lầm bao giờ.

Nhưng còn một điểm mà ông ta không còn làm sao hiểu được là tên ma đầu ấy vốn thực là ai?

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch thấy vết bánh xe tiến lần tới vùng phụ cận Bắc Mang Sơn, nên ngờ vực tên ma đầu thần bí ấy có thể là Quỷ Thánh Thanh Linh chăng?

Song, vừa mới nghĩ đến đó, ông ta liền tự lật đở ý nghĩ ấy ngay. Vì nếu Quỷ Thánh Thanh Linh đã được Bát Long Thiên Âm, thì chắc chắn không khi nào lại xem thường địa vị một bậc tông sư của lão ta, sai bộ hạ đi bắt cóc Lữ Lâm, để rúng ép Lữ Đằng Không phải tìm đến Quỷ Cung, thương lượng đánh đổi con mang về như thế.

Đông Phương Bạch đang trên đường truy đuổi theo cỗ xe, bất ngờ gặp được Đàm Nguyệt Hoa ở giữa cánh rừng. Và khi được biết Đàm Nguyệt Hoa đã cứu thoát Lữ Lâm ra khỏi Quỷ Cung, ông ta hết sức vui mừng.

Nhưng kịp khi nghe Đàm Nguyệt Hoa bảo Lữ Lâm lại bị mất tích lần thứ hai, thì cá tánh nóng nảy của ông ta lại nổi lên, mắng xối Đàm Nguyệt Hoa một trận đích đáng.

Sau đó, tuy ông ta rời Đàm Nguyệt Hoa ra đi, nhưng vẫn chú ý truy tầm tung tích của Lữ Lâm. Nhờ thế, lúc Đàm Nguyệt Hoa và Huỳnh Tâm Trục lên vào ngôi nhà đồ sộ của phái Hoa Sơn, thì ông ta cũng đi theo đến đó.

Vì ông ta là người công lực cao cường, đi theo chẳng hề gây ra một tiếng động khê, nên Đàm Nguyệt Hoa và Huỳnh Tâm Trục không hay biết chi cả.

Khi ông ta trông thấy Đàm Nguyệt Hoa can đảm xông thẳng vào gian đại sảnh của Liệt Hỏa Tổ Sư, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi. Bởi thế, ông ta bám sát theo sau ngay, rồi vượt lên nóc gian đại sảnh ẩn kín chờ xem động tịnh.

Nhờ đó tất cả lời đối đáp giữa Đàm Nguyệt Hoa và Liệt Hỏa Tổ Sư, ông ta đều nghe rõ không sót lời nào. Và cũng chính vì thế, ông ta không khỏi thầm thâm phục trí khôn ngoan và lòng can đảm của nàng.

Trong khi ông ta nghĩ về Đàm Nguyệt Hoa, có một điều rất lạ lùng, là tuy tuổi tác giữa hai người chênh lệch nhau, nhưng ông ta cảm thấy cô gái đầy gan dạ, thông minh và lanh trí như Đàm Nguyệt Hoa, thực xứng đáng là một người bạn ngang hàng với ông ta!

Vì lẽ ấy, lúc số người của Đàm Nguyệt Hoa sắp bị đối phương vung roi ra đánh thẳng vào người thì ông ta liền xuất hiện để cứu nguy.

Sau khi Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch đã kể tỉ mỉ mọi việc xảy ra tại Tiên Nhân Phong xong, thì sắc mặt Lữ Lân vì quá căm hận, nên đỏ gay. Cậu ta to tiếng nói:

- Nếu nói như vậy, thì kẻ thù đã sát hai phụ thân con, chính là tên ma đầu tấu Bát Long Thiên Âm ấy chứ gì?

Đông Phương Bạch khẽ gật đầu nói:

- Đúng là hắn ta. Xem ra, mọi sự xô xát càng ngày càng lan rộng trong võ lâm, cũng chính một tay hắn ta gây ra tất cả.

Lữ Lân siết chặt hai quả đấm, nói:

- Nếu tôi không trả được thù cho phụ thân tôi, thì không làm con người nữa!

Đông Phương Bạch nói:

- Đây là lẽ tất nhiên! Nếu chẳng phải thế, thì hỏi ta thu người làm môn đồ có mục đích gì?

Sự tức giận đang căng tràn lồng ngực của Lữ Lân, cậu ta cất giọng hầm hầm nói:

- Sào huyết của tên ma đầu ấy, chẳng rõ hiện ở nơi nào?

Đàm Nguyệt Hoa lên tiếng đáp:

- Lân đệ, chớ nên quá sốt ruột, mối thù sát phụ của đệ đệ, tôi không khi nào khoanh tay đứng nhìn đâu. Sào huyết của tên ma đầu ấy, tôi được biết là cách đây không xa.

Kế đó, nàng bèn kể chuyện vào đụt mưa tại một gian nhà to lớn, và bất ngờ gặp tiếng đàn quái dị, nói rõ cho mọi người nghe.

Lữ Lân nghe xong, bèn lên tiếng nói:

- Sư phụ, Nguyệt tử tử, chúng ta nên đi tìm hấn ngay.

Nét mặt của Đông Phương Bạch bỗng sa sầm, nói:

- Không thể được!

Lữ Lân sững sốt, hỏi vặn rằng:

- Tại sao thế?

Thái độ của Đông Phương Bạch trở thành nghiêm nghị nói:

- Vừa rồi ở trên Tiên Nhân Phong, khi ta phi thân bắn về phía hấn thì bỗng nghe có ba tiếng đàn nổ âm thực to như sấm động, ngay đến một người có nội lực cao cường như ta mà vẫn bị tiếng động ấy dội mạnh làm cho tối sầm cả đôi mắt. Theo ta đoán, tiếng động ấy rất có thể là do hấn ta đã khảy vào sợi dây đàn chính mà ra. Bởi vậy hiện giờ chúng ta không thể tìm đến gần hấn được, mà cần phải bình tĩnh để nghĩ kế hoạch đối phó sau.

Lữ Lân nghe qua lời nói của Đông Phương Bạch chợt nhớ lại chính mình trước đây đã trông thấy một cây đàn để trong cỗ xe ngựa mà cậu ta bắt gặp bên ngoài thành Nam Xương, và vì hiếu kỳ cậu ta cũng đã thò tay khảy mạnh vào sợi dây đàn to nhất. Liền đó, sợi dây đàn ngân lên một tiếng to vang rền như sấm động khiến cho những con ngựa kéo xe sợ hãi, co vó chạy bay, suýt nữa đã lật xe chết mất cậu ta rồi!

Lữ Lân nghĩ đến đó, mới biết lời nói của sư phụ mình là hoàn toàn đúng sự thật.

Cậu ta im lặng không nói chi nữa, nhưng đôi mắt vẫn chiếu lập lòe ánh lửa căm hờn.

Đàm Nguyệt Hoa biết cá tánh của Lữ Lân vốn rất cứng rắn, chắc chắn trong lòng của cậu ta chưa hoàn toàn tán đồng ý kiến của Đông Phương Bạch. Bởi thế, nàng bèn cất tiếng nói:

- Lân đệ, lời nói của Đông Phương... tiền sinh, đệ đệ không thể không nghe theo!

Lữ Lân không trả lời, mà chỉ hừ một tiếng, im lặng không nói chi nữa cả.

Đông Phương Bạch lên tiếng nói:

- Nếu chúng ta đã biết sào huyệt của hấn, thì chẳng những không tiến tới gần, mà phải tránh đi cho xa ngay.

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế, không khỏi hết sức ngạc nhiên, hỏi:

- Đông Phương tiên sinh! Nếu thế, thì chả lẽ ta để mặc cho hắn muốn hoành hành ra sao cũng được chẳng?

Đôi mày lười kiếm của Đông Phương Bạch khẽ nhướn cao, cất tiếng cười lơ đãng. Qua nụ cười của ông ta, càng làm cho khuôn mặt vốn tuấn tú xinh đẹp của ông ta lại càng xinh đẹp hơn. Lúc ấy Đàm Nguyệt Hoa vì đang nói chuyện với Đông Phương Bạch, nên nhìn thẳng vào khuôn mặt của ông ta nên nàng trông thấy sắc đẹp của Đông Phương Bạch càng hiện rõ qua nụ cười, thì quả tim non của nàng không ngớt nháy nghe thành thịch. Song, cũng may là Đông Phương Bạch đã lên tiếng trả lời ngay, nên nàng mới khỏi luống cuống:

- Dĩ nhiên là không thể để yên cho hắn. Vừa rồi, Thủy Kính Thiên Sư có cho ta biết, hiện nay lệnh tôn đã tìm đến Tiên Nhân Phong rồi. Hai ông ấy sẽ mời tất cả nhân vật võ lâm, hội họp lại, hầu mưu tìm kế hoạch đối phó với tên ma đầu đó!

Đàm Nguyệt Hoa cất tiếng than dài, nói:

- Ôi, Bát Long Thiên Âm đã mấy lần xuất hiện, song chẳng rõ vì sao, nó lại không rơi vào tay của một người tốt, nhiều lòng nhân từ, nhiều ý chí nghĩa hiệp.

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch nghe qua, ông to tiếng cười ha hả, tựa hồ cho lời nói của Đàm Nguyệt Hoa là quá ấu trĩ!

Đàm Nguyệt Hoa rất ngưỡng mộ và khâm phục Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch, vì ông ta nếu so sánh với người anh trai của nàng là Đàm Dực Phi, tuy diện mạo không lớn hơn mấy tuổi, nhưng về võ học, thì lại cao cường đến mức khắp cả võ lâm khó ai bì kịp.

Hơn nữa, cá tính của ông ta lại vui vẻ, hài hước. Tuy nàng đã được phụ thân nàng cho biết, ông ta là người lúc nào cũng rất hung tợn, độc ác. Nhưng suốt trong thời gian nàng được gần gũi và nhận xét, thì thấy lời nói ấy dường như có hơi quá đáng.

Vì Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch lúc nào đối với nàng cũng vui vẻ tươi cười. Thậm chí viên ngọc Tuyệt Hồn Châu có thể trị liệu được các thương thế, chống được các loài độc, quý báu tự ngàn xưa, khó ai tìm lấy được, thế mà ông ta lại khảng khái mang nó biếu cho nàng. Vậy, thử hỏi với một cô gái tâm hồn trong trắng như nàng, không lấy đó làm điều mền phục và ngưỡng mộ sao được?

Giờ đây, bỗng nàng nghe qua tiếng của Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch, tựa hồ ông ta xem lời nói của mình quá non kém, thiếu sự nhận xét chín chắn và tế nhị, nên nàng buột miệng hỏi:

- Đông Phương tiền sinh, tại sao tiền sinh lại cười như thế? Chẳng lẽ câu nói của tôi có chỗ nào không đúng hay sao?

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch lại cất tiếng cười, nói:

- Lẽ tất nhiên là không đúng. Vì thử nghĩ, trong võ lâm thật sự có một người tốt, giàu lòng nhân, giàu lòng nghĩa hiệp hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa nghe lập luận gần như ngụy tạo của ông ta, có vẻ không tán đồng. Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng phản đối, thì Đông Phương Bạch lại nói tiếp:

- Dù cho thật sự có một người tốt, giàu lòng nhân đạo nghĩa hiệp đi nữa, nhưng một khi họ đã nắm được Bát Long Thiên Âm vào tay rồi, thì họ tự biết có thể dựa vào nó để khuất phục tất cả quần hùng võ lâm xung bá, vậy thử nghĩ, họ có chống lại nổi sự quyến rũ chẳng? Chính vì vậy, nên cứ mỗi lần Bát Long Thiên Âm xuất hiện, là khắp võ lâm lại xảy ra những vụ xô xát đẫm máu. Binh pháp có câu "công tâm là thượng sách", vậy trong võ học, cũng cùng một nguyên tắc như thế. Bát Long Thiên Âm là một thứ tuyệt học, dùng để tấn công vào tâm trí của đối phương. Đúng về mặt võ học mà nói, Bát Long Thiên Âm chẳng những là một môn võ tuyệt đỉnh, mà còn là một môn học chỉ mang đến họa bất tường cho võ lâm mà thôi.

Đàm Nguyệt Hoa nguyên lúc đầu không tán đồng lời nói của Đông Phương Bạch, song kịp khi nghe ông ta giải bày hết ý, thì nàng thấy vô cùng hữu lý. Nàng khẽ than dài, im lặng chẳng nói chi nữa.

Ngọc Diện Thần Quân lại cất tiếng cười ha hả, rồi lại lấy chiếc mặt nạ chụp lên đầu, nói:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Lữ lân vì tuổi còn nhỏ, nên đối với lời nói vừa rồi của Đông Phương Bạch, chỉ hiểu được một phần nhỏ chứ không lãnh hội hết được ý nghĩa sâu xa của nó. Cậu ta nghe Đông Phương Bạch hỏi mọi người lên đường, liền lên tiếng nói:

- Sư phụ, giờ chúng ta đi đâu?

Đông Phương Bạch cười lạnh nhạt, nói:

- Hãy mau rời khỏi nơi này, bất luận đi đâu cũng được, càng xa càng tốt.

Đôi môi của Lữ Lâm khẽ mấp máy, tựa hồ cậu ta đang muốn nói chi, nhưng cuối cùng im lặng không nói gì cả.

Đông Phương Bạch đã đưa chân bước đi, nên Đàm Nguyệt Hoa và Lữ Lâm cùng vai sánh vai, cùng đi theo sau ông ta.

Thái độ như muốn lên tiếng nói vừa rồi của Lữ Lâm, Đàm Nguyệt Hoa đã thấy rõ ràng. Theo đó, nàng đoán biết trong lòng Lữ Lâm đang bất bình bởi hành động của Đông Phương Bạch. Nàng định lên tiếng khuyên giải Lữ Lâm vài câu, nhưng không biết phải dùng lời lẽ gì để nói với cậu ta. Hơn nữa, nàng cảm thấy mình đang đứng giữa Lữ Lâm và Đông Phương Bạch, như có một sự tương quan kỳ diệu khó quên.

Nàng im lặng suy nghĩ một chốc, bỗng tâm trạng rối bời, nên cất tiếng than dài.

Ba người theo đường cái quan, tiến thẳng vào một thị trấn. Khi đến nơi, thì trời đã tối hẳn, nên ba người tìm khách sạn nghỉ trọ.

Đêm hôm ấy, Đàm Nguyệt Hoa nằm yên trên giường, trằn trọc mãi mà không tài nào nhắm mắt được. Với Lữ Lâm, nàng đã vào sanh ra tử, cùng chung hoạn nạn bao lần, nên trong lòng nàng đã có tình cảm sâu xa đối với cậu ta. Nhưng khi nàng gặp được Đông Phương Bạch, và nhất là khi được biết diện mục thật sự của ông ta, thì nàng bỗng thấy Đông Phương Bạch có sức hấp dẫn đối với nàng còn mãnh liệt hơn Lữ Lâm.

Khi cùng đi chung với Đông Phương Bạch, nàng cảm giác rất vững lòng tin, dù cho trời long đất lở nàng cũng không hề biết sợ. Suy nghĩ đến đây, nàng lại đỏ sặc mặt!

Trong khi Đàm Nguyệt Hoa định xua đuổi những ý nghĩ vẩn vơ hầu dễ giấc ngủ, bỗng nghe tại khung cửa sổ, có một tiếng gõ thực nhẹ.

Đàm Nguyệt Hoa lúc nào cũng cảnh giác, liền nhanh nhẹn đứng phắt lên, vung sợi dây lòi tói sắt quét nhẹ về phía trước. Nhưng cùng lúc đó, bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng gọi nhỏ rằng:

- Nguyệt tỷ tỷ! Nguyệt tỷ tỷ! Chị đã ngủ chưa?

Đàm Nguyệt Hoa nghe đấy là tiếng Lữ Lâm, nên mới thở phào một hơi dài, bước tới mở rộng cánh cửa sổ. Nàng trông thấy Lữ Lâm ăn mặc chỉnh tề, thái độ trang nghiêm, đang đứng sững ở bên ngoài.

Đàm Nguyệt Hoa nghe giọng nói của Lữ Lâm, đã đoán biết một phần nào ý định của cậu ta tìm đến đây để làm gì.

Bởi thế nàng bèn hạ giọng hỏi nhỏ rằng:

- Lân đệ, chả lẽ đệ đệ không nghe theo lời dặn của sư phụ sao?

Lữ Lân trông thấy Đàm Nguyệt Hoa đã đoán đúng ý định của mình nên khuôn mặt tấn tú không khỏi bùng đỏ như gấc. Cậu ta hạ giọng nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, hiện giờ tôi đã biết được địa điểm kẻ thù sát hại phụ thân tôi rồi, vậy thử hỏi làm thế nào bảo tôi lánh xa đi được?

Đàm Nguyệt Hoa đưa tay kéo Lữ Lân vào phòng, nói:

- Lân đệ, bộ đệ đệ định đi tìm lấy cái chết hay sao?

Đôi mắt của Lữ Lân chiếu lập lòe ánh sáng căm thù, nói:

- Tôi chẳng cần biết đây có phải là đi tìm cái chết hay không? Trái lại tôi thấy phải đi tìm kẻ thù đã. Nguyệt tỷ tỷ, chị có bằng lòng đi với tôi không?

Nếu ở trong trường hợp Đàm Nguyệt Hoa chưa gặp Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch thì chắc hẳn nàng sẽ lên tiếng tán đồng ngay. Nhưng kể từ sau khi nàng cảm thấy nhất thiết lời nói chi của ông ta cũng đều hữu lý. Vì vậy, nàng đã hoàn toàn chịu ảnh hưởng của Đông Phương Bạch mà chính nàng cũng không hay biết.

Nàng liền trả lời chẳng hề do dự:

- Lân đệ, chớ nên nói càn, đệ đệ không thể đi như vậy được!

Sắc mặt của Lữ Lân hiện rõ nét thất vọng nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, chị không bằng lòng đi với tôi hay sao?

Đàm Nguyệt Hoa gương cười nói:

- Chẳng những tôi không thể đi, mà ngay như đệ cũng không thể hành động liều như vậy được!

Lữ Lân cúi đầu im lặng chẳng nói chi thêm nữa.

Đàm Nguyệt Hoa nói tiếp:

- Lân đệ, nếu đệ đệ không chịu nghe theo lời khuyên giải của tôi, thì tôi đánh thức Đông Phương tiên sinh dậy, để ông ấy ngăn không cho đệ đệ ra đi.

Lữ Lân vội vàng khoát tay nói:

- Nguyệt tỷ tỷ, chị tuyệt đối chớ nên đánh thức sư phụ tôi... tôi... bằng lòng nghe theo lời chị rồi.

Đàm Nguyệt Hoa tươi cười nói:

- Như vậy mới phải chứ! Thôi, hãy mau trở về phòng ngủ đi!

Lữ Lân bước đến trước cửa sổ, định phi thân lướt thẳng ra ngoài, nhưng bất ngờ cậu ta quay mặt lại, đôi má bùng đỏ, cất tiếng thục khế nhưng dồn dập nói:

- Nguyệt tú tú, tôi... tôi rất thích chị!

Đàm Nguyệt Hoa nghe thế, khuôn mặt kiều diễm cũng không khỏi bùng đỏ, quả tim nhảy rộn lên, nhẹ miệng nói:

- Lân đệ, tôi cũng thế!

Lữ Lân mỉm cười và đôi trai gái trẻ trung ấy bỗng ôm chầm lấy nhau và siết cứng ngắt. Qua một lúc khá lâu, hai người mới từ từ buông ra, nhưng họ lại nắm cứng hai bàn tay nhau, đứng yên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài trời đang tối đen như mực, trăng sao đều bị mây mù che kín. Họ đứng như thế thực lâu, Lữ Lân mới lên tiếng nói:

- Thôi, tôi đi đây!

Đàm Nguyệt Hoa chỉ “ờ” một tiếng, song vẫn đứng yên chẳng hề nhúc nhích.

Lữ Lân liền bay người ra khỏi cửa sổ, rồi lại tiếp tục lướt tới...

Lúc ấy, Đàm Nguyệt Hoa vẫn đứng yên trước khung cửa, trông thấy hình bóng của Lữ Lân chập chờn mấy lượt, rồi lẩn khuất vào bóng đêm, không còn thấy rõ được nữa. Trong lòng của Đàm Nguyệt Hoa lại càng cảm thấy rối bời.

Lời nói vừa rồi của Lữ Lân, đã biểu lộ nỗi lòng thâm kín của cậu ta rất rõ ràng. Đàm Nguyệt Hoa vốn thấy giữa mình và Lữ Lân quả là một đôi giai ngẫu. Nhưng... nhưng giờ đây giữa hai người họ lại có hình bóng của Đông Phương Bạch đứng chen vào giữa.

Đàm Nguyệt Hoa đứng sững sờ trong bóng tối một lúc thật lâu mới cất tiếng than dài và định quay người đi trở về giường ngủ. Nhưng ngay lúc ấy, bỗng nàng như chợt nhớ ra một điều gì, và không khỏi hết sức kinh hãi.

Bởi thế, nàng vội vàng ôn lại thái độ vừa rồi của Lữ Lân và thấy thái độ của cậu ta quả có điều bất thường.

Giữa Lữ Lân và nàng, tuy mầm móng tình yêu đã nảy nở từ lúc mới gặp nhau, nhưng suốt trong thời gian ấy, hai người chỉ thông cảm điều đó qua tâm linh của mình chứ tuyệt nhiên không hề nói thẳng ra bao giờ.

Thế nhưng vừa rồi Lữ Lân lên tiếng bảo thẳng cho nàng biết, hơn nữa, thái độ của cậu ta lại tỏ ra rất thương yêu nàng. Như vậy, rõ ràng là một thái độ hết sức đường đột.

Căn cứ vào thái độ đó, Đàm Nguyệt Hoa thăm xét đoán, thấy rằng chỉ vào một trường hợp tự biết mình sắp gặp những điều tối ư hiểm nguy thì Lữ Lân mới mang hết can đảm ra, nói thẳng ý nghĩ thầm kín trong đáy lòng của cậu ta như thế.

Như vậy có nghĩa là Lữ Lân trước khi tìm đến phòng nàng, đã có một sự quyết định phải đi trả thù cho phụ thân và ý chí đó mãi đến lúc già từ nàng ra đi vẫn không hề thay đổi. Thế mà nàng vẫn tưởng Lữ Lân đã nghe theo lời khuyên giải của mình rồi.

Đàm Nguyệt Hoa nghĩ đến sự lợi hại của Bát Long Thiên Âm khiến cho một người võ công cao tuyệt như phụ thân nàng, vẫn phải bị nó gây trọng thương, làm nàng không khỏi hết sức kinh hoàng. Nàng biết cá tính của Lữ Lân rất nóng nảy và quả cảm, vậy khi cậu ta thấy được tên ma đầu ấy, chắc chắn sẽ tràn ra tấn công ngay. Nếu thế thì chẳng khác nào một con thiêu thân đâm đầu vào lửa đỏ tìm lấy cái chết?

Nghĩ đến đây, Đàm Nguyệt Hoa ớn lạnh cả tâm can, nàng nhanh nhẹn điểm nhẹ đôi chân bay thoát ra khỏi cửa.

Phòng ngủ của nàng và phòng ngủ của Lữ Lân chỉ khít cạnh nhau nên khi phi thân ra khỏi phòng, thì nàng tiến đến trước cửa sổ phòng của Lữ Lân. Nàng vung thò tay mở rộng cánh cửa, hạ giọng kêu lên rằng:

- Lân đệ! Lân đệ!

Nàng kêu lên hai lượt nhưng vẫn im lặng, không một tiếng trả lời. Nàng vội vàng phi thân lướt thẳng vào phòng, lấy bật lửa đánh cháy, trông thấy căn phòng trống trơn, nào có hình bóng Lữ Lân ở đâu nữa.

Đàm Nguyệt Hoa thấy sự phán đoán của mình hoàn toàn đúng sự thực, nàng hết sức cuống quýt. Nàng định quay người lướt ra khỏi phòng để đánh thức Đông Phương Bạch dậy cùng bàn bạc phương pháp cứu nguy cho Lữ Lân, thì bất thần lại cảm thấy ở phía sau lưng có một ngọn gió nhẹ thoảng qua. Nàng vội vàng quay người lại và thấy Đông Phương Bạch đã đứng sững sau lưng từ lúc nào. Ông ta không còn mang chiếc mặt nạ kỳ quái ấy nữa mà để nguyên diện mục chân xinh đẹp và đầy hào hoa, trông chẳng khác nào một tiền đồng trên thượng giới.

Đàm Nguyệt Hoa vội vàng lên tiếng nói:

- Đông Phương tiền sinh, Lân đệ đã bỏ đi rồi?

Khuôn mặt của Đông Phương Bạch lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương, khiến cho Đàm Nguyệt Hoa là người lúc nào cũng tỏ ra can đảm không biết sợ hãi trước việc chi, thế mà nhìn qua vẫn không khỏi bất giật mình. Nàng gần như mất hẳn tự chủ, hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Chúng ta đuổi theo cậu ta chứ?

Đông Phương Bạch nói:

- Nó đã bỏ đi về hướng nào? Có lẽ người biết chứ?

Đàm Nguyệt Hoa khẽ gật đầu đáp:

- Tôi biết! Cậu ấy hiện đang đi tìm tên Cam Ma để báo thù!

Đông Phương Bạch giậm chân nói:

- Ôi, thằng bé ấy thực quá to gan! Chúng ta hãy đi mau!

Vừa nói dứt lời, Đông Phương Bạch bất thần thò tay ra quàng ngang eo lưng của Đàm Nguyệt Hoa...!

Đàm Nguyệt Hoa bùng đỏ cả sắc mặt, nóng bỏng đôi vành tai, quả tim nhảy nghe thành thịch.

Nhưng Đông Phương Bạch đã cất giọng điềm nhiên nói:

- Người mau chỉ đường, chúng ta đuổi theo mau!

Đàm Nguyệt Hoa biết Đông Phương Bạch chẳng phải có ý muốn xâm phạm đến mình, mà ông ta sợ khinh công của mình còn kém cỏi, không thể đuổi kịp nên ông ta mới quàng ngang eo lưng để dìu mình cùng lướt đi cho nhanh mà thôi.

Nhưng mặc dù nàng biết vậy, song quả tim vẫn nhảy thành thịch, không làm sao giữ bình tĩnh được.

Từ trước đến nay, Đàm Nguyệt Hoa không khi nào có những cử chỉ thân mật đến thế đối với một người đàn ông. Hơn nữa, người đàn ông đó lại là Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch, một nhân vật mà nàng có cảm tình rất sâu xa.

Nàng chỉ "ờ" lên một tiếng, xem như là câu trả lời. Và ngay lúc đó, Đông Phương Bạch đã đem cả nàng phóng thẳng ra khỏi cửa sổ.

Sau khi hai người ra đến bên ngoài, Đàm Nguyệt Hoa cố gắng trấn tĩnh tinh thần, chỉ đường cho Đông Phương Bạch phi thân lướt tới.

Tài khinh công của Đông Phương Bạch quả hết sức cao cường, khó ai sánh kịp. Đàm Nguyệt Hoa lúc nào cũng nghe gió rít bên tai vèo vèo, và chỉ độ một tiếng đồng hồ sau, hai người đã lướt xa ngoài sáu mươi dặm đường.

Chừng đó, Đàm Nguyệt Hoa đoán biết không còn cách đoạn đường của tên Cam Ma bao xa nữa, nên càng nhận xét địa hình kỹ hơn.

Hai người lại tiếp tục lướt tới, chẳng bao lâu, đã đến trước cổng một khu nhà đồ sộ.

Đàm Nguyệt Hoa đưa mắt nhìn bỗng cất tiếng "úy" lên.

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch nghe thế bèn nhanh nhẹn dừng chân lại.

Sau khi quan sát kỹ hơn, hai người biết mình đã đến trước ngôi nhà của tên Cam Ma rồi. Nhưng giờ đây thì những dãy nhà nguy nga tráng lệ kia không còn nữa.

Dưới ánh sáng mờ hai người cố giương to đôi mắt nhìn, thấy đây đó gạch ngói đổ nát ngổn ngang. Kèo bị cháy đen sạm ngã đổ chồng chất la liệt, hơn nữa còn một vài nơi bốc khói trắng mù mịt.

Đàm Nguyệt Hoa vô cùng kinh ngạc cất tiếng hỏi:

- Đông Phương tiên sinh! Ngôi nhà này chẳng hiểu vì sao lại bị thiêu hủy như vậy?

Ngọc Diện Thần Quân Đông Phương Bạch cũng ngạc nhiên hỏi:

- Người không nhớ lầm chứ?

Đàm Nguyệt Hoa đáp:

- Không thể lầm được. Hôm ấy tôi có đi ngang qua đây, và có vào xin đút mưa.

Đông Phương Bạch nói:

- Đây thực là một chuyện lạ. Lân nhi dường như chưa tìm đến nơi này.

Đàm Nguyệt Hoa to tiếng gọi:

- Lân đệ! Lân đệ!

Nhưng khắp nơi vẫn im phăng phắc, và từ núi đồi chung quanh, không ngớt vọng lại âm hưởng của nàng.

Đông Phương Bạch nhanh nhẹn lướt tới trước những đống gạch đổ nát, rồi lại vòng xung quanh để quan sát. Khi ông ta đến bên cạnh một cây cột to, hãy còn đứng sừng từ phía bắc, thì bỗng nhiên quát lên một tiếng, rồi vung cả hai chưởng xô thẳng về phía trước.

Cây cột ấy to đến hàng ngàn người ôm, một nửa bị chôn vùi dưới đống gạch ngói đổ nát. Nhưng khi đôi chưởng của Đông Phương Bạch quét tới, kinh phong dấy động âm âm, khiến nguyên cả cây cột ấy, cùng vô số gạch ngói bị hất tung lên khoảng không.

Đàm Nguyệt Hoa thấy thế, lúc đầu vẫn tưởng Đông Phương Bạch đã tìm gặp Lữ Lân đang bị cây cột gỗ ấy đè, nhưng sau đó bỗng nghe Đông Phương Bạch quát hỏi:

- Ai thế?

Tiếng quát của Đông Phương Bạch vừa dứt, liền thấy có hai bóng người từ phía sau cây cột to bay xẹt lên.

Thân pháp của hai người ấy, hết sức nhanh nhẹn, đúng là những người có sức khinh công cao tuyệt. Khi họ đã bay bổng lên khoảng không, thì thân người liền xoáy thành một vòng bán nguyệt, rồi một người lướt về phía trái, một người lướt sang phải, nhắm ngay Đông Phương Bạch bay xẹt tới.

Đông Phương Bạch nhanh nhẹn rùn thấp đôi chân, vung mạnh hai cánh tay, xô cả đôi chưởng ra khiến chưởng phong ào ào cuốn thẳng về phía đối phương.

Hai bóng đen khi lướt tới còn cách Đông Phương Bạch độ bốn năm thước, bất thần đồng thanh hét lên một tiếng dài, rồi nhảy lùi ra sau ngay tức khắc.

Kế đó, cả hai không để mất giây phút nào, vội vàng phi thân bay vọt lên, nhắm ngay Đàm Nguyệt Hoa lao tới, trông nhẹ nhàng như hai đọt khói mỏng.

Mọi việc diễn biến ngay sau khi Đông Phương Bạch vung chưởng quét về phía cây cột gỗ, không để cho ai có đủ thời giờ nhận xét kịp.

Đàm Nguyệt Hoa trông thấy hai người ấy phi thân nhắm ngay mình lao tới, thì vội vàng lách mình để tránh. Nhưng nàng liền cảm thấy một luồng cuồng phong hết sức mãnh liệt, đang nhắm ngay nàng cuốn tới.

Vừa rồi Đàm Nguyệt Hoa thấy rõ hai bóng người đó sau khi bị chưởng phong của Đông Phương Bạch quét ra, hành động hết sức nhanh nhẹn, nên cũng đoán biết đấy không phải là hạng người tầm thường.

Bởi thế, khi thấy luồng chưởng phong của đối phương cuốn tới trước lồng ngực, nàng không dám đỡ thẳng, vội vàng lẩn tránh.

Nhưng người ấy tựa hồ không muốn giằng co với nàng, nhanh nhẹn sử dụng thân pháp lướt về phía trước như bay. Đồng thời cũng trong giây phút ngắn ngủi đó, Đàm Nguyệt Hoa cũng nhận rõ được hai bóng người ấy là ai, nên buột miệng kêu lên rằng:

- Té ra là hai ông!

Hai bóng người vẫn tiếp tục lướt về phía trước như không hề nghe tiếng kêu của Đàm Nguyệt Hoa. Cả hai một trước một sau, lướt đi nhanh thua chi vì sao sa, nên chỉ trong chớp mắt, họ đã vượt ra xa trên mười trượng.

Cùng một lúc đó, bỗng Ngọc Diện Thần Quân bất thần thét lên một tiếng vang dội!

Tiếng thét ấy của ông ta trong ngần và cao vút, cơ hồ thấu tới chín tầng mây. Khi tiếng thét vừa dứt thì ông ta lại lên tiếng quát rằng:

- Hãy đứng yên lại!

Sức lướt tới của hai bóng ấy, vốn đang vô cùng nhanh nhẹn, và cũng sắp lẫn khuất vào màn đêm, nếu họ tiếp tục lướt tới nữa, thì chắc chắn dù có muốn đuổi theo họ, cũng hết sức khó khăn.

Nhưng tiếng thét của Đông Phương Bạch đã bất thần nổi lên vang rền giữa đêm tối, khiến hai bóng người đó mất hết tự chủ, dừng chân đứng yên lại ngay.

- o O o -